FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 13. JULI 1978 [1]

Høje Ret.

Jeg mener ikke det i denne sag er nødvendigt at anmode Domstolen om udsættelse, medens jeg overvejer mit forslag til afgørelse.

Domstolen kender sagens faktiske omstændigheder.

Det første spørgsmål, der er forelagt Domstolen af Corte Suprema di Cassazione, er i korthed, om Rådets beslutning nr. 66/532 af 26. juli 1966 — der ofte kaldes »fremskyndelsesbeslutningen« — medførte, at den ved EØF-traktatens artikel 8 fastlagte overgangsperiode blev afkortet.

Jeg mener, at svaret til dette spørgsmål bør være et klart »nej«.

Fremskyndelsesbeslutningen medførte tre ting

1. den fremskyndede ophævelsen af told mellem medlemsstater;
2. den fremrykkede datoen for ikrafttrædelsen af den fælles toldtarif;

   og
3. den ophævede kvantitative restriktioner for indførsler fra en medlemsstat til en anden.

Beslutningen medførte imidlertid hverken udtrykkeligt eller forudsætningsvis mere end dette. Dette blev klart fastslået af Domstolen i dens dom i sag 94/74, *IGAV* mod *ENCC* (Sml. 1975) på side 712, hvor Domstolen fastslog:

»Rådets beslutning af 26. juli 1966 om ophævelse af toldafgifter sideløbende med gennemførelsen af den fælles toldtarif fra den 1. juli 1968 (JO s. 2971) går faktisk ud fra tanken om en fremskyndelse af visse af de forholdsregler, der i deres helhed skulle være gennemført senest ved udløbet af overgangsperioden; under disse omstændigheder gælder nævnte beslutning kun for de forholdsregler, som den udtrykkeligt omhandler, dvs. egentlige toldafgifter og kvantitative restriktioner«.

Med mit udgangspunkt, at det første spørgsmål fra Corte Suprema di Cassazione skal besvares benægtende, falder det andet spørgsmål fra denne ret strengt taget bort.

Kommissionen har imidlertid fremført et argument om, at en *konsekvens* af fremskyndelsesbeslutningen var, at medlemsstaterne, efter at den fælles toldtarif var trådt i kraft den 1. juli 1968, ikke længere som en beskyttelsesforanstaltning i henhold til traktatens artikel 115, stk. 2 måtte lægge told på fra et tredjeland hidrørende varer, der befandt sig i fri omsætning i en anden medlemsstat. Argumentet er tillokkende, fordi artikel 115, hvilket er almindeligt anerkendt af Domstolen, kun kan påberåbes, hvor der endnu ikke gælder fælles bestemmelser om, hvordan medlemsstaterne skal behandle indførsler af bestemte varer fra bestemte tredjelande. Det kan derfor tænkes, at de beskyttelsesforanstaltninger, som en medlemsstat efter ikrafttrædelsen af den fælles toldtarif var berettiget til at træffe i henhold til artikel 115, var begrænset til andre foranstaltninger end told — f.eks. kvoter. Den italienske regering har ikke afgivet indlæg vedrørende dette spørgsmål, og det blev heller ikke rejst i forelæggelseskendelsen. Jeg skal derfor ikke anføre mere herom.

Det tredje spørgsmål, som Corte Suprema di Cassazione har forelagt Domstolen, er, om artikel 115, stk. 2 —

1 — Oversat fra engelsk.

for så vidt som den foreskriver, at en medlemsstat, der træffer beskyttelsesforanstaltninger i henhold til bestemmelsen, skal »give underretning om de nødvendige foranstaltninger til de øvrige medlemsstater og Kommissionen« — opstiller en sådan underretning som betingelse for gyldigheden og virkningen af disse foranstaltninger.

Spørgsmålet er forelagt ud fra den antagelse, at Den italienske Republik faktisk ikke underrettede de andre medlemsstater og Kommissionen om de pågældende foranstaltninger (dvs. de ved finansministeriets cirkulære nr. 292 af 12. 6. 1968 foreskrevne foranstaltninger). Den italienske regering anfører, at denne antagelse er forkert, at de pågældende foranstaltninger blev truffet efter samråd med Kommissionen, og at der blev givet korrekt underretning herom. Kommissionen har derimod netop anført, at den ikke i sine arkiver kan finde noget spor af en sådan underretning.

Hvordan det end forholder sig, mener jeg, at virkningen i en medlemsstat af foranstaltninger, som denne stat har truffet i henhold til artikel 115, stk. 2, ikke kan afhænge af, hvorvidt kravet om underretning herom til andre medlemsstater og Kommissionen er blevet opfyldt, fordi artikel 115 ifølge sin ordlyd foreskriver, at en sådan underretning skal ske så snart, men ikke nødvendigvis inden, foranstaltningerne blev truffet.

Den italienske regering henviste endvidere til generaladvokat Dutheillet de Lamothe's forslag til afgørelse i sag 62/70 *Bock* mod *Kommissionen.* Han anførte — jeg læser op af originalen:

»Les règles de procédure instituées par l'article 115 du traité fixent les modalités de rapports entre la Commission et les États membres. Il s'ensuit qu'à notre avis elles n'ont pas d'effet direct, n'engendrent pas de droits pour les particuliers et que ceux-ci sont sans intérêt et dès lors irrecevables à s'en prévaloir«.

(Recueil 1971 II, s. 917).

(De i traktatens artikel 115 indeholdte procedurebestemmelser regulerer de retlige relationer mellem Kommissionen og medlemsstaterne. Heraf følger efter min mening, at de ikke har nogen umiddelbar virkning og ikke skaber nogen rettigheder for enkeltpersoner, og at disse i mangel af beskyttelsesværdige interesser ikke er berettigede til at påberåbe sig dem).

(Sml. 1971, s. 251).

Jeg er enig heri. Som resultat er jeg enig med den italienske regering i, at det tredje spørgsmål også skal besvares benægtende.